

In te kiparske proizvode namerava naš umetnik modelovati v Italiji, kamor se zopet pripravlja na spomlad.

Poleg teh izključno kiparskih naročil ima A. Progar tudi mnogo cerkvenega dela. Lanjsko poletje je na Magdalenski gori popravil ter popolnoma prenovil polomljeni gotiški oltar, ki je bil prvotno postavljen l. 1502. Nadalje ima naročilo za novi gotiški oltar in to po izvirnem načrtu za župno cerkev v Velikovcu in za novi veliki oltar v baroškem slogu za župno cerkev v Grabštanju na Koroškem. Vsa ta dela so mu naklonili dotičniki na priporočilo koroških konservatorjev: g. Grösserja, župnika v Kotarčah, in g. benediktinskega patra, prof. Lebingerja v Celovcu, potem ko so bili odobreni Progarjevi načrti od centralnega umetniškega društva. O božiču l. 1894. je izdelal za grabštansko cerkev »Rojstvo Kristusovo« od lesa po vzgledu mojsterske ploškvorezbe Bonazzijeve, ki se nahaja v cerkvi St. Giovanni e Paolo v Benetkah.

Gospod Progar je zdaj v najlepši moški dobi, in nam gotovo ustvari še mnogo lepih kiparskih umotvorov. On je jako marljiv in poleg vse umetniške idealnosti povsem praktičen mož, in kar je najvažnejše: on živi kaj redno, zmerno ter vzgledno varčno; zategadelj pa se mu tudi ni treba klanjati tistemu pogubljivemu fatalizmu, kateremu se, žal, le prečesto udajajo slovenski umetniki, češ: Slovenec nima sreče! Toda s tem skoraj že stereotipnim fatalistiškim vzklikom mnogi naši umetniki samo prikrivajo svojo lahkomiselnost in delomrznost. Z neumornim delom, za katero zahteva primerno plačilo ter z varčevanjem pridobljenega zaslužka, se je dokopal Progar do trdne gmotne podstave in do moralne nezavisnosti, in zdaj se lahko giblje svobodno in samostojno ter poleg tega lahko popolnjuje svoje znanje v izvoljeni stroki po klasičnih vzgledih italijanskih mojstrov-kiparjev. Na svoje stroške (deželni odbor Kranjski mu je bil naklonil v ta namen le 120 gl. podpore) je šel leta 1893 na umetniško-poučno potovanje v Italijo in ob svojih sredstvih pojde tudi letos zopet v domovino lepih umetnosti, kamor mu želimo: srečen pot!

V. H—s.

Kumičić Evgenij. Urota Zrinsko-Frankopanska. Poleg Šandora Gjalškega (Ljube Babića) je Evgenij Kumičić najplodnejši in najboljši pripovedovalec hrvaški. Zanimivi roman njegov »Urota Zrinsko-Frankopanska« opisuje krvavo dramo iz hrvaške povesti one dobe, ko se je udušil pokret, ki je imel namen pridobiti Hrvaški samostalnost; pobudil je toliko zanimanja med hrvaškim čitajočim občinstvom in tako priznanje kritike, da je v kratkem času založnica-knjigarnica L. Hartmana (Kugli i Deutsch Zagreb, Ilica) morala prirediti drugo izdanje, katero pa je nekoliko predelano. Vsebina knjige, ki nam riše znamenito dobo hrvaške zgodovine na podlagi zgodovinskih študij, večina pripovedovalčeva, krasna oprava (tisk in papir) in umerjena cena (1 gl. za knjigo, ki broji 531 strani navadne osmerke) najde brez sumnje tudi med Slovenci mnogo čitateljev in kupcev. Knjiga je posvečena »Otcu otačbine dru. Antí Starčeviću«. — Dobiva se pri izdajatelju. V Ljubljani jo ima na prodaj tudi Ant. Zagorjan.

R. P.

